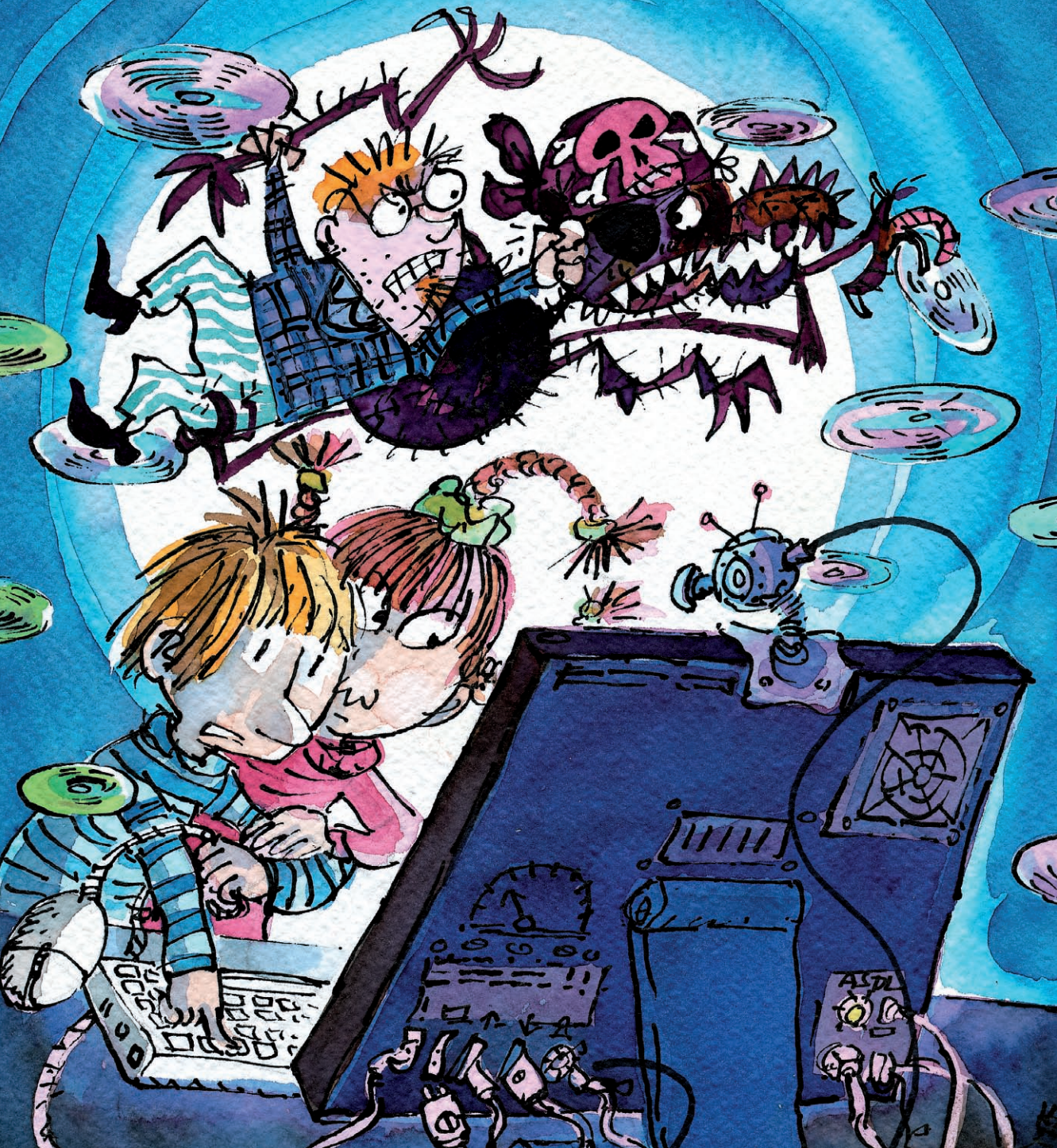

Osku ja noiduttu isä

Kirjoittanut **Hannele Huovi** • Kuvittanut **Jukka Lemmetty**

Linnut muuttavat taloon

Osku seurasi ikkunasta, kun Linnut muuttivat vastapäiseen taloon. He eivät kuitenkaan olleet lintuja, vaan ihmisiä. Oskun mielestä moni seikka viittasi siihen, että rouva Maire Lintu oli noita. Hän muikisteli suutaan. Hänellä oli pitkät kynnet. Hänen nenänsä oli kyömy kuin Kyöpelinvuori. Hämäyksen vuoksi hän oli vaalentanut tukkansa.

– Ilmiselvää, Osku sanoi ja piirsi pari ruutua sarjakuvaa. Oskulla oli oma sarjakuvalehti ja erittäin villi mielikuvitus.

Osku sääli lettipäistä tyttöä, joka kantoi sisään muuttolaatikoita. Pitkän laihan miehen nimi kuului olevan Jatsu, mutta tytön nimeä Osku ei kuullut.

– Laitonta lapsityövoimaa, Osku ajatteli. – Orja.

Jatsu kantoi sisään ruumisarkun muotoisia mustia laatikoita. Ne näyttivät painavan, sillä mies jaksoi kantaa vain yhden laatikon kerrallaan. Hän oli solminut tukkansa poninhännälle niskaan.

– Laatikon kylkeen on kirjoitettu uhrin nimi, päätteli Osku ja yritti saada nimistä selvää. Kammottava tunne kouri vatsaa. Tyttöä pitäisi varoittaa.

Osku ei voinut mitenkään uskoa, että ponteva lettipäinen tyttö olisi Jatsun ja Maire Linnun lapsi. Tyttö oli napattu jostain partiolaisten leiriltä, siltä hän ainakin näytti.

Lettipää raahasi taloon kannellista suurta koria. Osku oli varma, että korissa lojui kasa lötköjä käärmeitä.

Äitikin tuli ikkunaan katsomaan naapurin muuttokuormaa.

– Sinä saat kaverin, äiti sanoi ja osoitti lettipäätä.

– Minä en mene sinne ikinä! Osku sanoi.

– Miksi? Tyttö näyttää samanikäiseltä kuin sinä, äiti sanoi ja katseli naapureita uteliaana.

– Ei sinunkaan kannata sinne mennä. Se on vaarallista, Osku kuiskasi.

Äiti katsoi Oskua hölmistyneenä.

– No, sitten minä kutsun heidät tänne, äiti sanoi.

– Etkä! Osku parkaisi. – Et kyllä kutsu!

Siiri

Illalla Osku näki omin silmin, kun Maire Lintu kantoi säkenöivän paljettipuvun vanhaan autoonsa. Hän oikoi pukua ja ripusti sen varovasti takapenkin koukkuun. Puku kimalsi ja välkehti kuin yötaivas. Sitten Maire Lintu vei autoon mustan, korkean hatun.

”Hän on tietysti lähdössä noitien kokoukseen”, Osku ajatteli ja nielaskeli palaa kurkustaan. Oli kammottavaa ajatella, että tyttö asui kaikessa rauhassa tuollaisten ihmisten kanssa. Osku päätti rohkaista mielensä ja mennä varoittamaan tyttöä. Hän oli juuri ylittämässä katua, kun naapurin ovi aukesi ja tyttö seisoj portailia. Hän päästi ulos mustan kissan.

– Musta Surma naukui iltalenkille, tyttö sanoi reippaasti. – Haluaa tutustua uuteen paikkaan.

– Musta Surma? Osku ihmetteli.

– Se oli se rutto keskiajalla, tyttö sanoi. – Tappoi paljon ihmisiä.

Naapurustossa harhaileva Musta Surma oli kammottava ajatus. Oskua puistatti. Tyttö huomasi sen.

– Se on taikakissa, tyttö sanoi. – Surma osaa aina kotiin.

Tyttö katseli hetken kissan perään ja kääntyi sitten Oskuun päin.

– Tule sisään. Meillä on kamala sotku, mutta minun huoneeni on jo melkein kunnossa.

Tyttö käveli tarmokkaasti eteisen kenkävuorien läpi ja marssi huoneeseen, jossa paksut tietokirjat oli ladottu jo hyllyyn. Tytön isä konttasi työpöydän alla ja viritteli tietokonetta paikoilleen. Hän ojensi Oskulle kättä pöydän alta.

– Iltaa ja nimi on Jatsu, mies sanoi ja huiskautti poninhäntää. – Taidat olla naapurin poika.

– Oskari, Osku sanoi ja puristi kättä. – Yleensä pelkkä Osku.

– Minä olen Siiri, tyttö sanoi ja painoi tietokoneen käyntiin. – Toimii! Kiitos Jatsu.

– Nyt on kone valmiina koulutöitä varten, ei muuta kun esitelmän tekkoon! Jatsu sanoi. – Teistä taitaa tulla luokkatovereita.

Osku oli jäänyt miettimään, miksi Siiri sanoi Jatsu, eikä isä. Oliko Jatsu ehkä Siirin vartija? Sitten Osku muisti, että hän oli tullut varoittamaan

tyttöä. Kun Jatsu lähti huoneesta, Osku alkoi rykiä. Hän mietti, miten asian voisi ilmaista.

- Eikö sinua pelota? Osku kysyi.
- Niin mikä? Siiri käänsi päätään niin että letti heilahti.
- No asua täällä? Osku sanoi. – Asua noitien kanssa!

Siiri tuijotti Oskua oudosti. Sitten hän vilkaisi kelloa ja sanoi, että hänen ainakin pitäisi jo käydä nukkumaan. Huomenna olisi rankat harjoitukset. Osku nousi ja toivotti hyvää yötä. Kun Osku avasi oven, ulkoportaalla istuva Musta Surma livahti sisään taloon.

Ajatella!

– Ajatella, Oskun äiti huokasi. – Meidän naapuriin on muuttanut taiteilijoita!

Oskun isä kurkisti lehtensä takaa. Osku söi puuroaan ja kuunteli uteli-aana. Hän halusi tietää, mitä isä ja äiti ajattelivat naapurin noitaperheestä.

– Minkä alan taiteilijoita? isä kysyi.

– Oikeita julkkiksia, äiti sanoi. – Maire Lintu, se laulaja. Sen mies taitaa olla säveltäjä. Tekee kaikki Maire Linnun laulut. Sekin on ollut telkkarissa.

– Sen nimi on Jatsu, Osku sanoi.

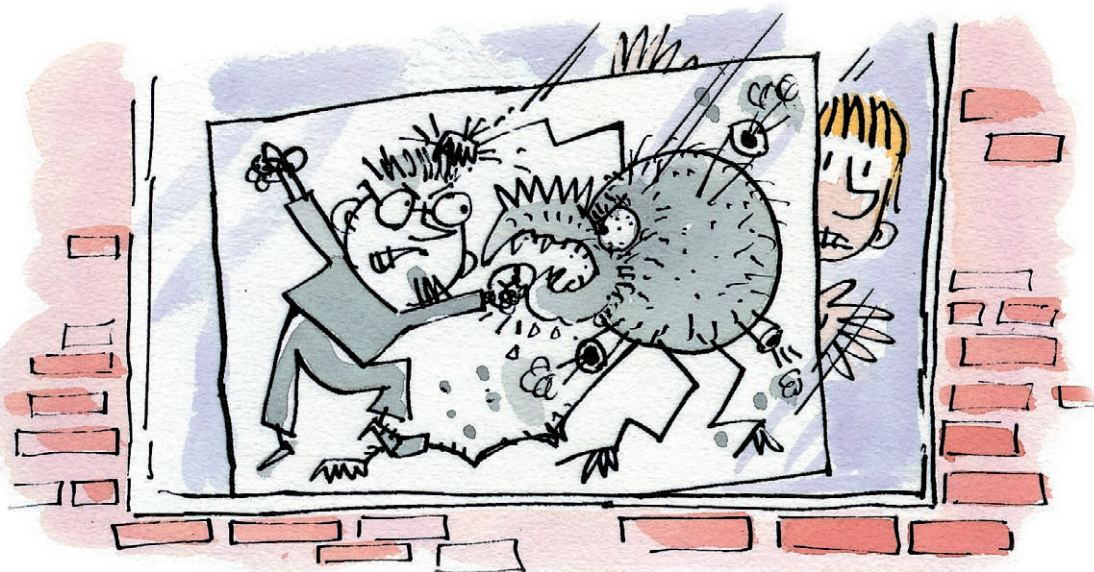
Äiti hymyili sädehtivästi. Hänen mielestään oli hienoa, että Osku oli mennyt tutustumaan uusiin naapureihin heti ensimmäisenä päivänä. Tavallisesti Osku vain piirsi yksin huoneessaan.

– Vai oikein julkkiksia, isä sanoi ja laski lehden pöydälle. – Maire Lintu on aikamoinen mimmi.

– Maire Lintu on noita! Osku sanoi ja nousi pöydästä, niin että isän kahvi läikähti.

– Totta! isä sanoi ja purskahti nauruun. – Lumoava nainen!

Osku ei pitänyt siitä, että hänelle naurettiin. Hän marssi huoneeseensa ja tarttui paksuun mustaan tussiin. Hän veteli paperille rankan nyrkkitap-

pelun: BOW! ja BANG! Hirviöhämähäkki oli tulossa huoneeseen ja Oskun isä taisteli sen kahdeksaa jalkaa vastaan.

Kuvasta tuli hieno. Osku otti paperin työpöydältä, käveli ikkunan luo ja katseli kuvaa tyytyväisenä. Siiri vilkutti hänelle huoneestaan ja Osku asetti kuvan ikkunalasia vasten Siirin nähtäväksi.

Silloin naapurista alkoi kuulua kammottavaa ääntä. Oskun sydän pomp-pasi kurkkuun. Sen täytyi olla Maire Lintu! Hän noitui! Maire Lintu käytti pianoa apunaan ja ulvoi kummallista loitsua. Osku jähmettyi paikalleen ja tuijotti ulos silmät laajenneina.

– Mamma - memme - mimmi - mommo - muu!

Monen monta Mannilan Maunoa menee männikköön.

Shang-gang-gaa!

Shang-gang-gaa!

Musta Surma luikahti ulos ovenraosta. Sekin oli säikähtänyt loitsimista.

Uusi laajakaista

Oskun isä oli hankkinut nopeamman laajakaistan ja painui tietokoneen ääreen heti töistä tultuaan. Uusi kone oli asennettu kellariin ja isä istui posket hehkuen hämärässä huoneessa eikä muistanut edes tulla syömään. Äiti ja Osku odottelivat aikansa, mutta lopulta heidän oli syötävä kahdestaan, ettei ruoka jäähtyisi.

Kun isä vihdoin nousi ihmisten ilmoille, hänen silmänsä loistivat innosta. Hän oli seikkaillut vaikka missä! Hän oli käynyt Maire Linnun kotisivuilla ja saanut tietoa uusista naapureista.

– Mahtava mimmi! Tosi monta levyä ja esiintymisiä pitkin maailmaa, isä sanoi. – Mies saattaa olla hyväkin säveltäjä, vaikka on niin laiha.

– Se ei käy missään töissä, äiti sanoi. – Se vain kulkee ikkunasta toiseen, tuijottaa ulos ja näyttää kärsivältä. Miesparka.

Isä mätti suuhunsa muutaman sämpylän, joi mukillisen kahvia ja painui takaisin kellariin. Naapurista kuului taas kammottava ”Shang - gang - gaa!”

– Siellä se noituu, Osku sanoi.

Äiti katsoi häntä huvittuneena.

– Sinä et taida pitää uusista naapureista, äiti sanoi.

– En, sanoi Osku. Hän meni huoneeseensa ja alkoi piirtää sarjakuvaa, jossa isä seisoivat avuttomana paksun lonkerokäärmeen kuristuksessa. Kuvan ulkopuolelta kuului kammottava ”Shang - gang - gaa!”

Osku keskittyi piirtämiseen eikä ollenkaan huomannut, että Siiri oli pujahtanut huoneeseen.

– Näytä, Siiri sanoi hänen selkensä takana, niin että Osku melkein hypäsi tuoilta. Osku lysähti työnsä päälle ja peitti paperin käsivarsillaan. Siiri näki vain kuvan ulkopuolelta tulevan tekstin ”Shang - gang - gaa!”

– Olet tainnut kuulla, kun äiti harjoittelee, Siiri sanoi. – Se on tosi kammottavaa.

– Mitä se harjoittelee? Osku kysyi.

– Laulamista, pötkö, Siiri puuskahti. – Se avaa ääntä.

– Onko se oikeasti sun äiti? Osku kysyi.

Siirin otsalle nousi harmistuksen ryppe. Hän kohensi terävästi silmälasiaan.

– Sinä olet ihan kummallinen tyyppi, Siiri sanoi. – Tottakai Maire Lintu on minun äitini! Sen lisäksi hän laulaa ja näyttelee. Ja jos luulet, että äidin hoilotus on minusta kivaa, niin erehdyt kyllä raskaasti. Hänen vain täytyy niin tehdä. Ääni pysyy kunnossa. Onneksi päästiin muuttamaan omakotitaloon.

– Miten niin onneksi? kysyi Osku.

– Täällä isäkin voi säveltää ja soittaa rauhassa. Jatsu tekee lauluja uuteen levyyn.

Osku yritti peittää piirroksen, mutta Siiri veti paperin käsivarren alta.

– Hieno! Siiri sanoi ja tuijotti paperia pitkään. – Sinä olet tosi hyvä piirtämään!

Isä on noiduttu

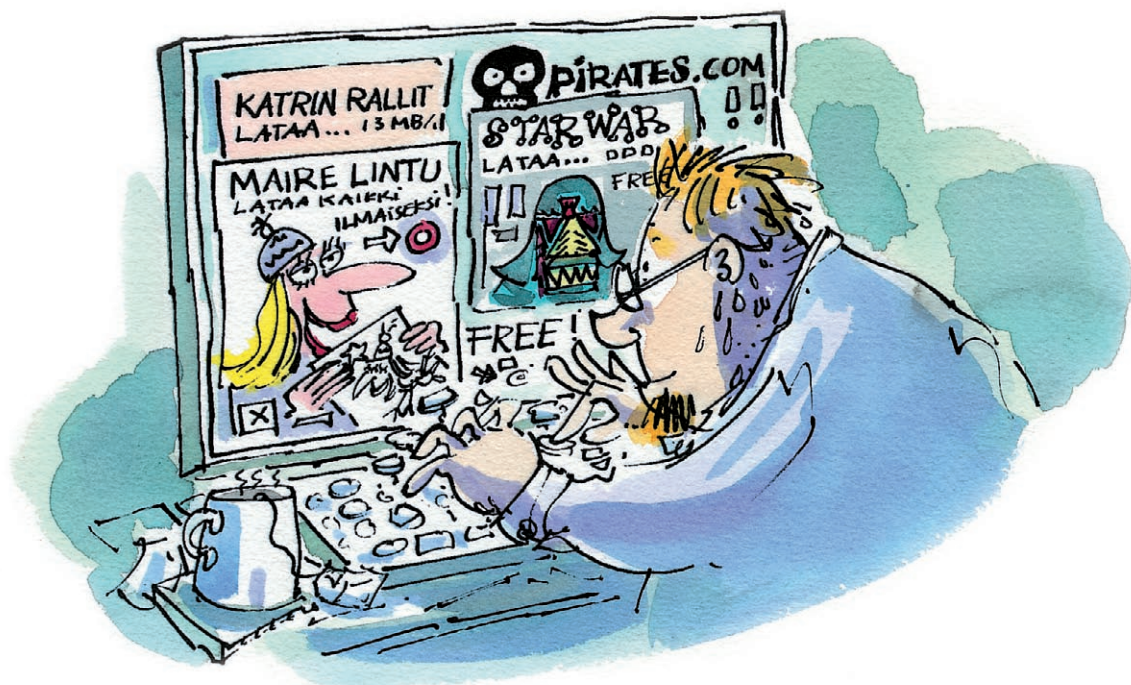
Siiri ja Osku istuivat keittiössä, kun isä nousi kellarin portaita. Hänen tukkansa oli sotkussa ja hän haisi hielle. Isä innostui heti valtavasti, kun näki Siirin.

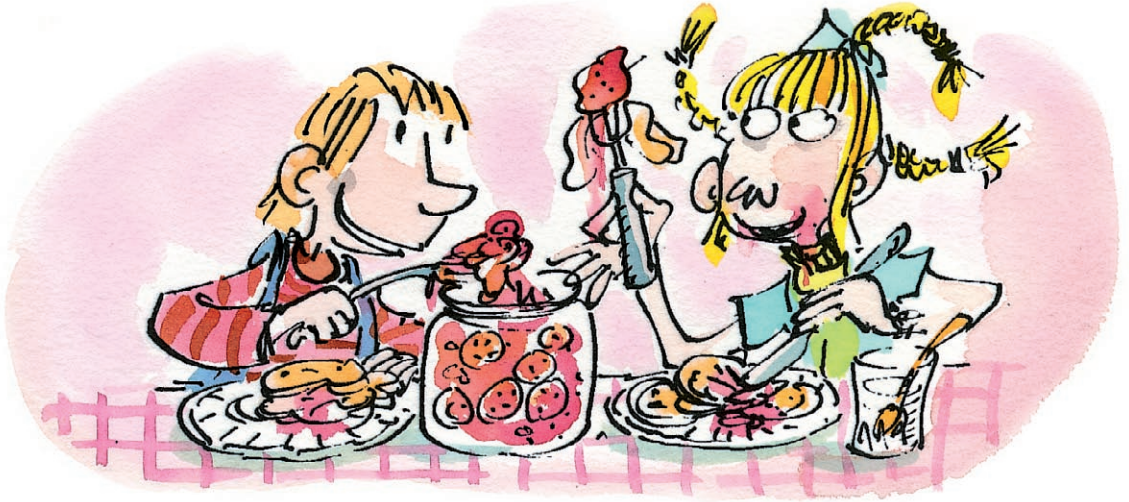
- Minä löysin netistä sinun äitisi lauluja, isä sanoi.
- Joo, niitä voi ostaa sieltä, Siiri sanoi. – Eikä maksa paljon.
- Niitä saa ihan ilmaiseksi, isä sanoi.
- Eikä saa! Ei ainakaan laillisesti, Siiri sanoi naama synkkänä. – Satun tietämään!

Äiti oli keittänyt maitokiisseliä, joka oli isän mielestä maailman paras jälkiruoka. Mutta isä vain ahmaisi lautasellisen kiisseliä ja painui takaisin kellariin. Hän ei muistanut edes kiittää.

– Häneltä on mennyt makuasti, äiti sanoi ja näytti surulliselta. – Huomenna syötetään hänelle pelkkää paperia.

Uusi laajakaista oli hankittu oikeastaan Oskun koulutöitä varten. Mutta kun koulu alkoi, Osku ei juuri päässyt tietokoneen ääreen. Äiti pakotti tekemään kotitehtävät heti koulun jälkeen. Kun ne oli tehty, isä tuli töistä ja painui tukka hulmuten kellariin tietokoneen kimppuun. Hän latsi lakkaamatta filmejä ja vanhoja tv-sarjoja, jotka pysähtelivät ja keikkuivat ruudulla.

Osku ihmetteli, kuka sellaisia ylipäänsä viitsii katsella. Mutta isä oli tyytyväinen. Punaiset täplät paloivat hänen poskillaan ja kun filmi oli lopussa, hän latasi heti uuden.

– Taidat olla oikeassa, äiti sanoi. – Isä on vähän outo. Ihmeellinen noituus tuossa koneessa.

– No niin, Osku sanoi. – Hyvä kun sinäkin jo uskot!

Äiti arveli että räiskäleiden tuoksu houkuttelisi isän ylös kellarista, mutta lettujen paistamisella ei ollut mitään vaikutusta.

Siiri popsi mielellään Oskun äidin herkkuja. Siiri kertoi, että Maire Lintu oli mukava äiti, mutta aika usein pois kotoa. ”Noitien kekereissä”, ajatteli Osku. Jatsu taas oli Siirin mielestä aivan onneton kokki. ”Mustien laatikoiden mies”, ajatteli Osku. Lihapullat, maitokiisseli ja hillot olivat Siirin mielestä ihania herkkuja. Hän halusi itsekin oppia tekemään kunnon ruokaa ja toivoi, että Oskun äiti opettaisi häntä. Niinpä Siiri, Oskun äiti ja Osku alkoivat koulun jälkeen valmistaa yhdessä ruokaa. He poimivat marjoja pihan pensaista ja Oskun äiti opetti Siiriä keittämään hilloa ja säilömään sieniä talven varalle.

Siiri lauleli ja hämmensi hillokattilaa. Kotityöt olivat hänen mielestään mukavia.

– Minä tykkään aidoista asioista, Siiri sanoi ja maisteli hilloa. – Alkuperäinen juttu on paras! Niin Jatsukin aina sanoo.

– Niinkö? Oskun äiti ihmetteli.

– Niin, Siiri sanoi tyytyväisenä ja taputti vatsaansa. Se oli täynnä itse tehtyjä lihapullia ja itse tehtyä perunamuusia.

Äiti vaarassa

Oskun henki salpautui, kun hän avasi oven. Oven takana seisoivat Maire Lintu! Hän hymyili maireasti.

– Taidat olla se Siirin luokkatoveri, Maire Lintu sanoi ja tuijotti Oskua niin tiiviisti, että Osku lakkasi hengittämästä. – Siiri on kertonut, että olet hyvä piirtämään.

Osku ei vielääkään pystynyt puhumaan. Onneksi äiti tuli keittiöstä ja otti ohjat käsiinsä. Hän kutsui Maire Linnun kahville.

– Varo! Osku kuiskasi, mutta äiti taputti ohimennen Oskun olkapäätä ja alkoi mitata kahvia keittimeen. Sitten naiset sulkeutuivat keittiöön ja kohta keittiöstä kuului iloista puheen porinaa ja kahvikuppien kilinää.

Kun Maire Lintu oli lähdössä, Osku uskalsi raottaa huoneensa ovea. Hän näki, kuinka Maire Lintu ojensi äidille kolme pientä lappua. Äiti vain taivasteli ja kiitteli kuin olisi saanut kutsun kuulennolle. Äiti ja Maire Lintu seisoivat pitkään eteisessä. Juttu tuntui luistavan.

– Olen sinulle hyvin kiitollinen, Maire Lintu sanoi ja puristi äidin kättä. – Levyn tekemiseltä ei jää aikaa ruuanlaittoon tai metsälenkkeihin. Mutta me arvostamme sellaista tosi paljon.

– Levyn tekemisessä mahtaa olla hirmuinen työ, äiti sanoi.

– On siinä monenlaista! Vuosien homma! Maire Lintu huokaisi. – Ja harmittaa, kun niin monet sitten lataavat musiikkia laittomasti netistä. Eivät ymmärrä, että me jäädään silloin ilman palkkaa.

Äidin kasvot valahtivat kalpeiksi. Isäkin oli ladannut laittomasti! Hän oli imuroinut ilmaiseksi myös Maire Linnun lauluja.

– Toivottavasti uutta levyä myydään hyvin, äiti sanoi ja näytti vakavalta.

– Levyissäkin aito ja alkuperäinen on aina parempi kuin kopio, Maire Lintu sanoi.

– Niin kuin elämässä yleensä, nauroi äiti.

Molemmat naiset purskahtivat nauruun. He tuntuivat ymmärtävän toisiaan. Se oli kammottavaa.

– Se Siirin keittämä hillo oli uskomattoman hyvää, Maire Lintu sanoi ja kääntyi mennäkseen. Ulko-ovelta hän heitti lentosuikon kohti Oskua, joka tiiraili ovenraosta. Osku kiskaisi ovensa kiinni, ettei iljettävä noitasuukko pääsis leijaillemaan hänen huoneeseensa. Sellaisesta voisi seurata mitä hyvänsä!

Sarjakuvalehti

Siiri oli uskomattoman tarmokas. Hän kävi tanssitunneilla ja voimisteli. Hän soitti klarinettia ja nokkahuilua. Hän surffaili verkossa ja haki tietoja jos minkälaisiin kysymyksiin. Siiri kerta kaikkiaan halusi tietää, miten asiat oikeasti ovat. Oskun oli pakko ihaila Siirin tarmoa ja sinnikkyyttä. Itse hän ei aina jaksanut ottaa asioista selvää.

– Älä luule, ota selvää! puuskahti Siiri usein.

Siiri oli uusi oppilas luokassa, mutta hän tuli heti toimeen kaikkien kanssa. Opettaja oli ehdottanut, että he voisivat tehdä keväällä yhteisen retken. Mutta sitä varten tarvittiin rahaa. Oppilaiden piti yhdessä keksiä, miten retkirahat hankittaisiin.

Välitunnilla Siiri kutsui koolle kokouksen. Siiri kirjoitti muistiin ideoita, joita oppilaat huutelivat. Puhuttiin myyjäisistä ja kirpputoreista. Sitten tuli hiljaista.

– Osku piirtää sarjakuvalehden, sanoi Siiri pitkän hiljaisuuden jälkeen.

– Lehti painetaan ja myydään luokan hyväksi. Eikö niin, Osku?

Osku tunsi, miten puna alkoi nousta kaulaa pitkin poskille ja korvalehtiin. Kaikki tuijottivat häntä.

– Osku on tosi hyvä piirtämään, Siiri sanoi.

Kukaan ei sanonut mitään. Kukaan ei tiennyt, että Osku osasi piirtää.

Illalla isä tuli pitkästä aikaa Oskun huoneeseen. Parransänki rehotti ja silmien alla oli pussit, mutta isä näytti voitonriemuiselta. Ulkoa kuului taas kammottava ”Shang - gang - gaa!”

– Nyt minulla on yli tuhat biisiä, isä sanoi. – Haluatko kuunnella uusimmat?

– En, Osku sanoi. – On muuta tekemistä.

– Kaikenlaista kiinnostavaa. Uusia leffojakin, isä sanoi. – Tulisit nyt!

Osku nousi kiusaantuneena ja löntysti isän perässä kellariin. Isä näytti sairaalta. Osku mietti, miten lumouksen saisi pois. Isä pitäisi pelastaa.

– Maailmassa on paljon tyyppejä, jotka tykkäävät samanlaisesta musiikista kuin minä! isä selitti. – Saan imuroida heidän koneeltaan. Eikä maksa mitään!

– Ei niin saa tehdä, Osku sanoi.

– Kyllä saa, isä sanoi. Isä nyökytteli ja näytti tyytyväiseltä.

– Entä jos Remontti Oy tekisi vuoden hommia ilman palkkaa? Tai hammaslääkäri? Tai sinä itse? Osku sanoi. – Ja sitten vaan joku nappaa työn ihan ilmaiseksi ja häipyy. Kiitti vaan!

Osku avasi tuuletusluukun, että kellarin ummehtunut ilma hieman vaihtuisi. Hän oli todella huolissaan. Lumous pitäisi nyt saada murrettua jotenkin. Isä ei enää ymmärtänyt asioita! Isän entinen selkeä ajattelu oli tiessään. Hänen päänsä oli pehmenemässä!

– Ainakin minä luulen että saa, isä sanoi hieman epäröiden. Hän näytti nuhjuiselta ja avuttomalta.

– Älä luule, ota selvää! Osku sanoi ja melkein juoksi portaat yläkertaan. Hänen oli päästävä ulos raikkaaseen ilmaan.

Jäljet

Katuvalot olivat syttyneet. Valokiilan ulkopuolella hämärä tiheni pimeäkin pimeämmäksi. Osku istui pöytänsä ääressä piirtämässä sarjakuvaa. Hän nosti päänsä ja säpsähti. Ikkunalasin toisella puolella tuijotti kaksi keltaista silmää! Musta Surma makaili ikkunalaudalla ja katseli lasin takaa Oskun piirtämistä.

– Huh! Osku sanoi ja koputti ikkunalasiin. – Mene muualle! Mutta Surma vain venytteli raukeasti ja raotti luomiaan. Osku koputti toisen kerran. Surma naukaisi laiskasti ja nosti tassun lasia vasten kuin tervehtiäkseen. Osku näki kissan polkuanturat ja terävät kynnet, jotka rapsahtivat ikkunalasiin.

Sarjakuvalehden nimi oli uhkaava: ”Shang - gang - gaa!” Se kertoi perheestä, jonka isä oli joutunut noidan pauloihin. Parin ruudun jälkeen Oskun lehti olisi valmis.

Opettaja ja Siiri olivat kirjoittaneet Oskun kanssa sopimuksen. Siinä sanottiin, että Osku antaa työnsä painettavaksi ja että lehteä saa myydä luokkaretken hyväksi. Mihinkään muuhun Oskun tarinaa ei saisi käyttää ilman uutta sopimusta, koska se oli Oskun keksimä juttu.

Siiri oli paasannut tekijänoikeuksista letit tutisten. Hän tiesikin niistä paljon, koska asiat olivat tärkeitä Jatsulle ja Mairelle. Siiri oli opettanut Oskua piirtämään merkin, josta jokainen ymmärtäisi, että kuvat ja tarina olivat Oskun tekemiä ja että Osku omisti ne. Osku katseli tyytyväisenä lehteään. Sitten hän piirsi merkin tarinan loppuun ja kirjoitti sen viereen nimensä. Hän ajatteli, että se oli kuin tassun jälki, Oskun tassun jälki.

Osku lehteili sarjakuvaa ja häntä nauratti. Hänen teki mieli mennä näyttämään se isälle.

– Joo, kohta, isä sanoi, kun Osku pyysi katsomaan sarjakuvaa.

Osku huokasi ja kääntyi lähteäkseen. Silloin hän tunsi kevyen töytäisyn jaloissaan. Musta Surma! Kissakehräsi ja tönä hänen jalkojaan.

– Se naukui ikkunan takana ja päästin sen sisälle, isä sanoi.

– Ei olisi pitänyt päästää, Osku sanoi.

Osku huomasi olevansa vihainen. Hän lehahti punaiseksi ja hänen äänensä alkoi väristä.

– Sinulla ei ole aikaa kuunnella edes omaa poikaa, Osku huusi. – Miten sinä muka ehdit katsella ne kaikki elokuvat ja kuunnella kaiken musiikin!

Pitkästä aikaa isä katsoi Oskua. Isä nousi koneen äärestä ja heittäytyi nojatuoliin. Sitten hän tarttui sarjakuvaan ja alkoi lukea.

– Minä poistan sillä aikaa täältä kaikki laittomat osoitteet, Osku sanoi.

Isä ynähti ja Osku istuutui kiireesti koneen ääreen. Surma loikkasi hänen syliinsä ja jatkoi kehräämistään.

Isä luki ja pyrskähteli tämän tästä nauruun. Välillä isän otsaan nousi rypyjä ja kasvot näyttivät vakavilta. Sitten hän taas hohotti täyttä kurkkua. Kun hän oli lukenut sarjakuvan loppuun, hän katsoi Oskua ihmetellen, niin kuin olisi herännyt unesta.

– Nyt ne on poistettu, Osku sanoi helpottuneena. – Ei tule poliisit ovelle kolkuttelemaan.

Isä näytti Oskun mielestä vähän sääliä. Silmien alla oli tummat varjot. Parransänki haritti pitkänä.

– Miten niin poliisit? isä kysyi. Hän oli selvästi pahoillaan, kun hänen arvokkaat osoitteensa olivat tuhoutuneet.

– Kaikesta jää jälki, Osku sanoi. – Niitä voi seurata vaikka ympäri maapallon.

– Minä luulen, ettei verkkoon jää jälkiä, isä sanoi.

– Älä luule, ota selvää! Osku sanoi. Sitten hän otti kissan kainaloonsa ja lähti viemään Surmaa ulos. Isä käveli hänen jäljessään.

He seisoivat hetken portailla ja katselivat, kun kissa ylitti tien. Viileä tuuli puhalsi mukavasti kasvoille. Tähdet loistivat harvinaisen kirkkaina.

– Sinä olet tosi hyvä piirtämään, isä sanoi ja katseli taivaalle. – Ajatella, että noin fiksellä pojalla on näin tyhmä isä. Että pojan pitää selittää isälle, mikä on oikein mikä väärin!

Isä laski kätensä Oskun olkapäälle.

– Niinpä, Osku sanoi ja hyvä mieli kutitti Oskun rintaa.

Teatteriin!

– Täällä tuoksuu pulla, isä sanoi ja kurkisti keittiön ovesta.

– Sinulla on taas nenä päässä, nauroi äiti.

– Onko nenä ollut poissa, isä ihmetteli.

– Ja korvat ja silmät ja suu, Osku sanoi. – Olet aika huonossa kunnossa.

Se oli totta. Isä oli ruvennut hengästymään, kun hän nousi alakerran portaita.

– Mutta tänään on kuntoutuspäivä, äiti sanoi iloisesti. – Ensin juodaan pullakahvit ja sitten mennään teatteriin. Maire Lintu antoi meille kolme lippua.

He päättivät kävellä yhdessä halki kaupungin ja se olikin yllättävän mukavaa. Osku jutteli luokkarekkestä ja siitä, että sarjakuvalehti oli mennyt hyvin kaupaksi. Luokka saattaisi saada siitä hyvät rahat. Puolimatkassa alkoi sataa räntää ja heidän kenkensä kostuivat loskassa. Mutta isä nosti naamansa tuuleen ja näytti nauttivan. Osku alkoi hihittää, kun hän vilkaisi isän autuasta naamaa. Äiti iski hänelle silmää.

– Ihana ilma, isä sanoi.

– Aitoa räntää, sanoi Osku.

Isä oli Oskun mielestä vähän pötkö. Hän innostui milloin mistäkin. Vaikka kieltämättä yhteinen kävely räntäsateessa oli vaihteeksi ihan mukavaa.

Teatterissa Siiri kurkisti verhojen raosta. Hän huomasi Oskun katso-mossa ja vilkutti. Jatsu istui orkesterissa ja viritteli bassokitaraa. Sitten sali pimeni ja jännittynyt hiljaisuus levisi katsomoon.

– Ihanaa olla teatterissa, isä kuiskasi, mutta äiti tönäisi häntä kylkeen.

Silloin valo rävähti näyttämölle ja valokiilan keskellä seisojien mustassa pal-jettipuvussa Maire Lintu! Osku kalpeni ja alkoi nieleskellä. Mutta noidaksi pukeutunut Maire Lintu kertoi vitsejä ja hassutteli eikä tuntunut enää yhtään vaaralliselta. Hän lauloi upeasti ja alkoi sitten taikoa muita esiintyjä esiin.

– Sen levy on juuri ilmestynyt, äiti supatti ja nyt isä puolestaan tönäisi häntä. Isä halusi kuunnella, kun ilmielävä Maire Lintu lauloi musiikkiteat-terin näyttämöllä!

Sitten Siiri hyppeli esiin kevyesti tanssijoiden joukossa. Hän heitti voltteja ja sai yleisön pidättämään henkeään ja purskahtamaan kohta nauruun. Hän soitti nokkahuilua ja lumosi leikkikäärmeitä soitollaan. Siiri oli loistava esiintyjä!

– Tyttö on tainnut harjoitella, isä sanoi, kun esityksen väliaika alkoi.

Osku söi leivosta ja mietti itsekseen, että elämä oli aika ihmeellistä. Heidän naapurissaan asui muusikkoja ja hänen luokkatoverinaan oli tuo tarmokas lettipää, joka heittäli voltteja kuin kumipallo. Ihmiset osaavat kaikenlaista.

– Mitä mietit? isä kysyi.

– Taitaa olla uusi sarjakuva mielessä, äiti sanoi.

Osku ei sanonut mitään. Hän joi omenalimsaa ja oli onnellinen. Hän tiesi mistä hän piirtäisi uuden sarjakuvan. Hänellä nimittäin oli erittäin villi mielikuvitus.

Tekijänä Sinä päätät, mitä runollasi, laulullasi tai piirroksellasi saa tehdä.

Tekijänä Sinulla on oikeus päättää omien teostesi käytöstä.

Voit vaikkapa laittaa piirtämäsi kuvat ja kirjoittamasi runot internetsivuille, pitää niistä näyttelyjä, myydä julkaistavaksi tai lahjoittaa kavereillesi.

Muut saavat kertoa teoksistasi, mutta eivät jäljitellä tai väittää omakseen.

Jokainen saa kertoa, opettaa tai kirjoittaa omin sanoin toisten teoksista ja käyttää hyväkseen niissä kerrottuja asiantietoja. Tietolähde kuuluu tietenkin mainita.

Muut saavat tehdä teoksestasi muutaman kopion omaan ja ystävien käyttöön.

Jokaisella on oikeus kopioida toisten teoksia yksityiseen käyttöön. Ehtona on, että kopioitava teoskappale on aito ja laillinen ja kopioita tehdään vain muutama. Tietokonepelit ja -ohjelmat ovat poikkeus. Niitä ei saa kopioida ilman lupaa.

Sinun teoksiasi ei saa levittää internetissä ilman Sinun lupaasi.

On väärin levittää ilman lupaa toisten piirroksia, musiikkia tai vaikkapa elokuvia internetissä. Omia töitään saa tietysti levittää.

Internetissä luvatta jaossa olevia teoksiasi ei saa sieltä imuroida.

Koska sinä päätät, mitä teoksillasi saa tehdä, niitä ei saa ladata internetistä ilman lupaa – ei edes omaan käyttöön.

